

מישיבת נפש

מעייני חיזוק וגאמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לנו וחי נאמן
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 666-20-30-08
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

פנימיות הפרשה | קרבה
במשנת מו"ר שליט"א | אל נפשי

שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א | נפשי
בשאלתי

חטופים בחייהם

חטופים שיחזרו לחוש את טעם החיים במסעדות ובתי הקפה, ואולי אף נזכה לראות עין בעין עשרות דורות של מיליארי משוחררים הגולשים י-ח-ד על החרמון המשלג ומטפסים על הרי האוורסט פסגת האנושות... וכי יש לך גאולה גדולה מזו.

מה אם כן יכול להיות יותר נפלא מהמצאות חכמות אלו שימשיכו לתפעל את הגוף שנים רבות, ועוד ללא דאגות מיותרות אותם ממציא המח וגורם לכאבי ראש מיותרים.

אלא שישנו איזה קומץ קטן מיושן, הרואה את הדברים באור שונה:

"וכי יודעים הנכם מה הוא גוף האדם, הגה מהרמ"ק מובא. שהרי יש להבין איך יתכן שהנשמה מסכמת לרדת לגוף

השפל. הלא הנשמה היא רוחנית ואילו הגוף הוא גשמיות. ואיך הם מתקשרים יחד. אלא שהגוף מתוכנן לפי הבחינות שיש בנשמה, עד שהנשמה מרגשת שכאן הוא מקומה וכאן טוב לה להיות, לפי שרמ"ח האברים וש"ה הגידים וכל תכונות הגוף מתאימים המה בדיוק נפלא לבחינות שישנם בנשמה. ומה הם הבחינות שיש בנשמה, אומר הרמ"ק, שנשמת היהודי כלולה מכל הספירות וכל העולמות. וכמו"כ

יש בנשמה כל הבחינות וכל התכונות שיש בעולמות מבחינת הגוף. וכאשר הנשמה רואה את הגוף היא נכנסת מיד. כי הוא המקום המתאים לה ביותר, ואומרת "פה אשב כי אייתה", כי הוא הכסא המוכן בשבילי, והו גדלות הגוף וגדלות הנשמה". (מתוך מאמר לבר מצוה)

הדברים הללו נראים לנו כל כך פשוטים, כל ילד שנולד בבית תורתי שמע על כך שגוף האדם הוא "משכן לשכינה", ובכל זאת כשאנחנו נדרשים להסביר לאנושות מה תורם האדם התורתי לעולם אנו נאלמים, חוששים אנו להשיב שהוא לא תורם - הוא העולם בעצמו, הוא זה הממשיך לכאן את המציאות הנקראת חיים שהוא השי"ת חי החיים. בעוד כל השאר, הרואים את מנעמי העולם כתכליתם, הלא הם אינם כאן כלל, חטופים הם בחייהם הקרויים מתים, וכי מה ההבדל בינם לבין המת הרובוטי שמעולם לא הכיר בתפקידו של המח לבנות את משכן ה' בקרבו וכמאמרם ז"ל (תענית יא) "לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו, שנאמר בקרבך קדוש".

אין לך יום שאין בו חטופים, עוד ועוד אנשים נעקרים מבתיהם ועוברים בעל כרחם לעולם אחר נסתר ונעלם, בהותרים משפחות שכולות ובוכות ל"ע אשר אין בכוחם להשיבם.

לא נלאה אתכם בכל אלפי המחקרים שנעשו בין כותלי מכון "אל חלד" למציאת פתרון למצוקה האנושית הכואבת - אשר הוקם ע"י פילנתרופים רבים שמצאו את עצמם על סף מושב זקנים עם חשבונות בנק מנופחים, ללא גואל ויורש - אך לטעימה בעלמא נציג כאן נקודה ושתיים מהמסקנות העולות מהם.

ובכן במסגרת המחקרים הרבים נעשו אלפי ניסויים, באמצעותם ביקשו החוקרים להבין מה הם ההבדלים העיקריים בין אדם חי למת, כאשר אחת המסקנות המרכזיות מצביעה על כך שההבדל העיקרי בין יצור המוגדר כחי לזה המוגדר כמת הינו חוסר תפקוד מערכת העיכול.

כשאנו נדרשים להסביר לאנושות מה תורם האדם התורתי לעולם, אנו נאלמים...

כנדרש מכך, מציג המכון פתרון מעשי אשר ימנע את האדם מלהפוך לחטוף בלתי ניתן להשבה עקב חוסר תפקוד חלקי המוח האחראיים על מערכת העיכול. והוא, שכבר בימי הזקנה המוקדמים תוצמד לידי האדם מערכת

רובוטית חכמה שתקלוט את תנועות ידיו, וברגע שהמח יתחיל לגלות סימני גסיסה, תחליף המערכת את פעולת המוח ותמשיך להפעיל את הידיים כהרגלם. בשלב זה תוצמד משאבה חכמה לבית הבליעה אשר תאפשר לאוכל להמשיך ולהיבלע בקרבו של בעל המוות-המוחי ולאחר מכן אף תסייע לגוף לפלוט את הפסולת ולפנות מקום לקליטת מעדנים נוספים.

מערכת רובוטית חכמה זו תהיה מסוגלת גם להפעיל את הגוף לצורך שחיה במים - למשל - או אפילו לגלוש בחרמון המושלג, כמו כן תהיה אחראית לפעולות נוספות שימשיכו לתת לגוף לחוש את חוויית החיים לאורך זמן ואולי אף לנצח...

ושלא תחשבו שהמצאה זו קשורה במשהו ל"מריבים בשמחה" של חודש אדר, ממש לא, במכון הנזכר מתכוונים לכך בשיא הרצינות, מעולם הם לא מצאו תפקיד אחר למוח האנושי מלבד ייעודו להניע את הגוף לצורך מילוי משאלותיו. לדידם תחיות-המתים נתפסת כחוויה אדירה בה ישו בו מקביריהם מיליארי

• שאלה • איזה סגולה אפשר לעשות כאשר יש קושי בפרנסה?

תשובה: קבלה בידי שהמתפלל תפילת שחרית מברכות השחר עד אחר עלינו לשבח בכל יום, הרי היא סגולה בדוקה ומנוסה לבל תחסר פרנסתו בע"ה.

• שאלה • שאלה: איך מחזיקים את הראש ביום החופה?

תשובה: המוחין כהיום אינם בידינו, והעצה היא להרבות בדיבורי קדושה, באמירת תהלים ותפילות, וכשמגיע לו איזה ההתעוררות או כשנזכר בבקשה הנצרכת לו יפרט דבריו בלשון המדוברת.

מה עושים כשמתגבר המרה שחורה והעצבות?

תשובה: חלק מהפתרון הוא 'היסח-הדעת', להסיח דעתו מהדבר המטרידו וגורם לו עצבות ולא לחשוב מזה. כי טבע האדם כשנכנס בו איזה עצבות הוא מרבה להתעמק ולחשוב מזה עוד ועוד וטעה לחשוב שזה יועיל לו לצאת מהעצבות. אך באמת ההיפך הוא הנכון, רביו המחשבה רק גורם יותר עצבות. ועוד עצה הוא לדבר עם חברים, שזה גם מביא היסח הדעת. ולעסוק בנגינה ושמחה, וכן על זה הדרך.

"בנים אתם" - אין תואר כבוד כתואר הזה

המשך שיחה לחבורת 'אודיע אמונתך' - שובבי"ם תשפ"ה - ח"ב

וכשאדם מבולבל ואינו יודע מה לעשות?

כל מה שעושה זה טוב. יהיה מה שיהיה. תיכנס בשטיבלאך ותענה הרבה 'אמן' ויהא שמייה רבא, ויאמר תהילים שהקב"ה יעזור לו, ויאמר ליקוטי תפילות שהקב"ה יעזור לו.

אה, הליקוטי תפילות הוא רכוש נפלא כזה, אי אפשר להסביר את זה למי שלא אמר מעולם ליקוטי תפילות. הרי זה רכוש נפלא מאד, רבי נתן מדבר מתוכי את העניינים הפרטיים שלי, זהו ספר נפלא עד מאד.

איך אפשר לזכות לעשות מצוות בשמחה, ולא כמצוות אנשים מלומדה.

מה שחסר היום שמחה, לצערנו הוא תוצאה מעצבות, ועצבות היא מחלה ממש. ומה טוב לדבר ביחד בעבודת ה', וכך רואים במציאות שגם החבר שלי רוצה להיות באמת איש כשר, ואני מקבל ממנו הרבה נקודות. וכן ישתדל שכל ידיעה שיש לו בתורה וישוב הדעת יעביר לבניו ולחבריו ולתלמידיו, כך זה מתחזק גם בנפשו בעצמו. כי כל אחד יש לו כח החידוש בעבודת ה', כמו שיש חידושי תורה כך יש התחדשות בעבודת ה', אשרינו מה טוב חלקינו.

ב"ה יש לנו כמה זהירות, צריך ללמוד תורה, וצריך להתפלל בכונה, צריך מאד לשמור על העניינים, צריך מאד להזהר שלא לחטוא ח"ו, ולהתחזק מאד באמונה בהש"ת, אמונה בכל יהודי, אהבה לכל יהודי, לעסוק בצדקה וחסד ולעשות טובות זה עם זה.

ב"ה יש לנו כ"כ הרבה ספרים, יש היום יותר ספרים יותר מהדורות הקודמים שלא היה להם בתי דפוס רבים כמו בימינו.

ב"ה יש בימינו קלטות שיכולים לשמוע היטב בבירור את האמת.

יעזור הש"ת ותהיו שמחים ומאושרים, תרקדו ותנגנו הרבה בשמחה, לשמח את עצמו ולשמח את אולתו, להכנס לבית ברוח של שמחה, להכניס את השמחה בבית. וכך עוזר הש"ת וזוכים הרבה יותר ממה שאנו ראוים לכך, כי באמת הקב"ה עוזר לנו הרבה מאד.

אדם אוהב לדאוג על דבר זה או על דבר אחר, במקום זאת יעשה חשבון כמה טובות הקב"ה מטיב עמו ברוחניות ובגשמיות. אנחנו מאד גדולים ומאושרים.

כתוב מהאריז"ל שיש לומר ברכות בכונה בימי השובבי"ם, מהו 'בכונה'?

פירוש המלות. להודות להש"ת. אדם שיושב לאכול, לא היה לך כלום והקב"ה הזמין לך מאכל ומשתה, בכמה מיני סיבות שונות, יש השגחה פרטית על כל משהו ומשהו.

ב"ה אנו אוכלים ושותים, ויש לנו בגדים ללבוש, וגם זוכים ללמוד תורה, ויש בנים ונכדים, עלינו לשבח ולהודות בלי גבול, אין לזה גבול כמה שאנחנו קרובים להש"ת. בנים אתם לה' אלקיכם, אין לך תואר כבוד כתואר הזה, צריך לחיות שמונים שנה רק להסביר את התואר הזה 'בנים אתם לה' אלקיכם'.

יעזור הש"ת שיהיה לנו אמונה ברורה וטהורה ומוזככת, ונהיה בשמחה רבה, בלי קליפת העצבות והספיקות.

ועבור זה קיים ענין ההתקשרות להצדיק, כי אצלו אין בלבול הדעת וע"י ההתקשרות הדעת שלו הוא הדעת שלי, ובכך בטלתי את כל האפיקורסות והספיקות שהיו בדעתי, כי הדעת שלי בטל לדעת של רבינו, לדעת של הבעש"ט, ולדעת של הצדיקים שבימינו הבוררים להש"ת.

איך יוכל אדם לדעת אם הקב"ה מרוצה מעבודתו?

כשאני עושה מצוה, הקב"ה מרוצה, כשאני עושה עבירה, הקב"ה מרוצה. והרי זה דבר ברור שצריך להאמין בזה.

ומה טוב לומר הרבה ליקוטי תפילות, כשיש ספיקות בלב, יאמר ליקוטי תפילות, שם הכל מדובר כראוי לפני הש"ת, וזה מוליך את האדם להתקרבות להש"ת בדרך האמת.

איזה דבר יוכל להביא ליישוב הדעת כדי שיוכל לדעת מה תפקידו בחיים?

צריך התקשרות לצדיק ואחדות בין החברים. מה שחסר לי, ישלים חברי.

אבל אדם שאינו יודע מה עבודתו, אם עיון או בקיאות, תפילה ארוכה או קצרה וכדו'.

זה כבר ענין אחר. כשאדם צריך ללמוד עיון ולומד בקיאות או להיפך, הרי סוף סוף הוא עושה רצון הש"ת. אמנם מצד ההצלחה צריך ללמוד כל אחד כפי הכשרונות שלו.

ציורא דגופא כציורא דמשכנא

הרה"ק רבי ר' בונים מפשיסחא אמר פעם לפני תלמידיו בליל שבת קודש אחד, התבוננו בגדולת נפש מישראל, כי בעת שיהודי מוציא בשבת קודש מחט קטנה מרשות היחיד לרשות הרבים, או מעבירו ברשות הרבים ארבע אמות, סוקלים אותו על זה. ראו איזה כח יש ליהודי, שעל ידי פעולתו נחרבים כל כך הרבה עולמות, עד שבכדי לתקן זאת מוכרחים להענישו בסקילה. ולעומתו עכו"ם גם אם יוציא כל אילי נביות ביום השבת, לא יעשה רושם כלל בעולמות עליונים, וע"כ אינו חייב כלום, וכל זה מחמת ששורש העכו"ם הוא מצלם דסט"א, מה שאין כאן ישראל אשר שרשו גבוה כל כך וע"כ פעולתו עושה רושם. תלמידיו ששמעו זאת, פצחו בשירה וריקודים להודות ולהלל לה' כל אותו הלילה מגודל השמחה מטוב חלקם ונעים גורלם, כי הלא מדה טובה מרובה על מדת פרעניות אחת על חמש מאות (רש"י כי תשא, לד, ז), ואם ע"י פעולה רעה גורמים ח"ו לחורבן העולמות, ק"ו ע"י כל פעולה טובה אפי' קטנה שהוא בונה ומתקן כמה וכמה עולמות. וכן ע"י סור מרע אשר מזה יבנה בית המקדש במהרה בימינו.

(צפרא דשבתא פרשת ראה שנת תשע"ג לפ"ק)

ושכנתי בתוכם

ראיתי בספר 'בעלי ברית אברהם' (סוף פ' תצוה) מהרה"ק רבי אברהם אולאי זצ"ל, הוא היה תלמיד מובהק מהרמ"ק, והקשה שם קשיא נפלאה, בפרשת תרומה (שמות כ"ה ח') כתוב תחילה 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', ואח"כ 'ועשו ארון עצי שיטים', ואח"כ 'הכפורת', ואח"כ 'הכרובים', ואח"כ 'השלחן', ואח"כ 'המנורה הירעות הקרשים והחצר עם הקלעים', ובסוף פרשת תצוה לאחר פרשת בגדי כהונה והסדר האין לחנך הבית המקדש, כתיב (שם ל' א) "מזבח מקטר קטורת", למה הזכיר היותר מעלה במדרגה ועבודת ה' ביותר פנימי, אחר כל הדברים החיצונים ביותר.

ותירץ כמו שמצינו באדם הראשון שהוא היה תכלית כל הבריאה שברא הקב"ה בששת ימי בראשית, והוא היה האחרון, כי האחרון חביב' (בראשית רבה ע"ה, י"א), והטעם מפני שזהו תכלית בריאתו של האדם, להמליך הקב"ה על כל מעשה בראשית, ולקשר הכל להקב"ה, על כן נבדא האחרון כי סוף מעשה במחשבה תחילה'.

והוא הדין בסדר עבודת קימת הבית המקדש, כי העבודת ביהמ"ק הוא תיקון כל העולמות, מכל מקום מקריבין דווקא בהמה, להקריב כל בהמה ליהש"ת, וכתב האר"י הק' כי על כן צריכין סמיכה לפני הקרבת הקרבן כי ע"י הסמיכה נכנס הגשם של האדם בבהמה "אדם ובהמה תושעו ה'", ומעלה אותם לפני הקב"ה. ואת זה למדין אנו בפרשת תרומה מה שהזכיר מקודם כי תכלית עבודת ביהמ"ק ותכלית כל הדברים הפנימים הוא לקרב קודם כל הדברים החיצונים והגשמיים ולהכניסם תחת כנפי השכינה, וזהו 'ועשו לי מקדש' של גשם 'ושכנתי בתוכם' ממש, כי זהו תכלית הבריאה.

(עצרת חג הפסח שנת תשע"ה לפ"ק)

קימו וקיבלו

והנה הגיע עת דודים, הוא הולך לקראת חתונה של אחד מצאצאיו, שוב ניגש אליו מטיבו ועומד לימינו בכל יכולתו, וכך בכל עת שהוצרך לישועה עמד ההוא לעזור בכל המצטרך.

ברבות הימים נודע לו שהאיש המטיבו אינו אלא חברו וידידו הטוב היושב לצידו בבית המדרש יומם ולילה, בטוב ליבו הוא עטה על עצמו מסוה והסתיר את זהותו כדי שיוכל לעזור לידידו הקרוב, הוא ניגש אליו ושאלו: "האם אכן אתה הוא ידידי הטוב?", והלה משיבו: "אכן, אני הוא חברך וידידך, ואני הוא שעמדתי לעזרתך במצבך הקשה..."

ברוב תדהמה הוא שואל: "האיך עשית זאת? הרי כאשר האדם עוטה עליו מסוה והסתרה רואים עליו שאינו כאחד האדם, ואיך עשית זאת בחכמה שלא שמתי כלל לב אליך שאינך אלא מחופש לאיש אחר?" "אכן" משיב לו מטיבו "היום יש עצות ופעולות לעשות מסוה של צורת איש אחר לגמרי שאינו אלא מסוה..." הוא מראה לו את המסוה, ואכן נתגלה שהוא אשר הוציאו מכל חובותיו וממצבו העגום - ידיד נאמן כזה, אזא ידיד! הוא ישב ולמד עמו וחילצו מכל חובותיו!

הוא לבדו עושה ויעשה

ובכן כמובן שכל זה אינו אלא משל בדברים גשמיים, והנמשל כלפי השי"ת הוא על אחת כמה וכמה, למעשה כאשר יודעים ומבינים עד כמה השי"ת הוא יחיד במלכותו, הוא עושה הכל ממש בלי שום סיוע וזולתו, אין עוד מלבדו, לבדו לבדו! הוא לבדו עושה ועושה ויעשה לכל המעשים! במלכות מלאה, ובשליטה מלאה! הכל כאשר לכל! ס'שאקלט זיך גישט קיין בלעטל אן השם יתברך! [אפילו עלה אילן לא מתנוועע בלתי השי"ת] השגחתו יתברך הוא הפלא ופלא, פלאי פלאות!

כאשר מאיר לאדם קצת עד כמה מלכותו יתברך מנהגת את כל העולם כולו, והכל הוא ממנו יתברך, אז נעשים אדם אחר, מען ווערט אן אנדער מענטש! כאשר הארה זו מאירה לאדם כראוי או הוא מתפלל לגמרי אחרת, הוא לומד אחרת, הוא מבקש ומשיח לפניו יתברך אחרת, "אנדערש געשפירט דעם אויבערשטן"! רק ההסתרה היא גדולה עד למאוד, א געוואלדיגע הסתרה! א געוואלדיגע העלמה! העלמה! א מוראדיגע מסכה!

וזהו הענין וה"סוד" של פורים, "גאולה בתוך הגלות". וזהו הענין של "כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו" (ברכות לג.) - היינו הצדיקים שאצלם היה בחינה של בנין בית המקדש, הם לא היו בגלות, כי האיר להם הדעת, הבית המקדש האיר להם בתוך הגלות!

נס ולהודיע שליהודים היתה 'אורה' - ותדרשנו ל"תורה", לומר לך שהתורה נעשה להם 'אורה', התורה הקדושה התחילה להאיר להם, 'ושמחה' - זה יום טוב, שהיו שמחים בימים טובים בשמחה אמיתית, שמחה וצהלה, 'וששון' - זו מילה, שקיימו מצוה זו של מילה בשמחה ובששון, כריתת ערלה לשם שמים כראוי וכיאה, 'ויקר' - אלו תפילין, שהתפילין האירו אצלם באור יקרות, עס האט געשיינט די תפילין, כלל ישראל נתעלו עד למאוד ע"י מצות התפילין, המוחין האירו, עס האט געשיינט די מוחין!

ידיד נפשו

חז"ל אומרים (עירובין סה.) 'נכנס יין יצא סוד', פורים הוא יום של שמחה, יום של יין, מפלטה

” בטוב ליבו הוא עטה על עצמו מסוה והסתיר את זהותו כדי שיוכל לעזור לידידו הקרוב... ”

של ושתי היתה ע"י יין, המן גם הוא נחל מפלתו במשתה היין, ולכן תיקנו חז"ל (מגילה ז' ע"ב) 'חייב איניש לבסומי בפריא ביין', 'נכנס יין יצא סוד', יש סוד מופלא שנתגלה ביום זה, והוא תמהון גדול ושמחה גדולה, עס איז א געוואלדיגע חיות או עס ווערט נתגלה דער סוד [הוא חיות מופלא כאשר נתגלה סוד זה], ועיקר הסוד הוא שעד אז הוא היה נעלם.

ונתין דוגמא לכך, אדם שהסתבך בחובות גדולים ורבים שהעיקו עליו גוראות במרירות נפש, בדרך הטבע לא היה לו שום דרך להחליץ מצרתו, והנה בא אליו אדם אחד ודיבר עמו על דא ועל הא, ובאמצע דבריו נתברר לו מחובותיו המעיקים עליו עד שחיינו אינם חיים. מיד פנה אליו האיש ואמר לו: "בעזר השם אני יסייע להקל מעליך, אתן לך גם מעצמי, וגם אשתדל אצל אחרים למענך, עד שתצא מהמצב העגום אליו נקלעת", מדיבור למעשה, הוא מוציא מחיקו שטעק וכותב בו סכום נכבד באמרו לפניו: "קח והפקד בבנק, תכסה בזה את החובות של הנושים העומדים לכולותך, ומחר נהיה שוב בקשר".

למחרת הוא נתן לו עצה לכתוב מכתב למאן דהו בהפטירו: "אני ימליץ עליך בפניו ותראה שיעמוד לעזורך", וכך הוה, ההוא שלח לו סכום נכבד, וכך היה ידידו החדש בעזרו בממון ובטריחה, והחזיר כל חובותיו עד שישב על התורה ועל העבודה באין מפריע ובהרחבת הדעת.

בגלותי לגאלני

בתפילת ליל שבת (מודה אני), אומרים: "ושויתי ה' לקראתי שתרחמני עוד בגלותי לגאלני, ולעזור לבי לאהבתך, ואז אשמור פקודיך ותקיד בלי עצב ואתפלל כדת כראוי וכנכון". הלשון 'שתרחמני עוד בגלותי לגאלני', הוא לשון של גאולה בתוך הגלות, וכמו שאמרו בגמרא (מגילה י"א ע"ב) על נס פורים: "אכתי עבדי דאחשורוש אנו", הפשט הוא שנס והגאולה היה בתוך מלכותו של אחשורוש - שהחזיק מעמד ארבע עשרה שנה כמובא (ע"י מגילה י"א ע"ב, ובסדר עולם פרק כ"ד), ועוד זאת שאמרו (שם י"א ע"א) 'הוא אחשורוש ברשעתו מתחילתו ועד סופו' - שהחזיק ברשעתו זאת שהיה בעת מלכותו עד יום מותו. והנה בעת מלכותו שהיה 'רוח סערה הגדול בשעתו', זכו כלל ישראל שהכניעו או את קליפת עמלק - דהיינו הכפירה של עמלק, הכריתו זרעו של עמלק אשר משם שורש ומקור ההסתרה, וממילא נעשה זיכרון וסילוק הרע מכלל ישראל.

ונעשה הארה מופלאה כזו של התחדשות נפלאה בקבלת התורה, אשר מעת קבלת התורה לא היה כזה התחדשות! וכמחז"ל (מגילה טו ע"ב) "הדר קבלוהו בימי אחשורוש באהבה".

קבלת התורה ע"י הכנעת עמלק

ואכן כמו קבלת התורה במעמד הר סיני שהיה בקולות וברקים, וכלל ישראל זכו לנבואה בבחי' "נפשי יצאה בדרך" (שה"ש ה', ו), אשר לא היה יכול להיות אלא ע"י הכנעת עמלק לפני כן, כמו שכתוב (שמות י"ז י"ג) "וַיַּחֲלֹשׁ יְהוָה אֶת עַמְלֵק וְאֶת עַמְלֵק וְאֶת עַמּוֹ לִפְנֵי חָרֵב", ורביה"ק אומר להדיא (ליקו"מ קמא תורה ג"ח) 'שחרב' זה הוא "חרב נוקמת נקם ברית" (ויקרא כו, ה'), דהיינו לנקום בעמלק שרצה להפריע לקשר ברית עולם של בני ישראל עם השי"ת, ודוקא ע"י הכנעת עמלק היה קבלת התורה.

כך גם בימי מרדכי, דייקא ע"י הכנעת עמלק נעשה 'קימו וקיבלו' - קבלת התורה מאהבה, התחדשות נפלאה בקבלת התורה!

התורה נעשה להם אורה

ומיתאמרא בשם צדיקים על הכתוב (אסתר ח', ט"ו) "לַיהוּדִים הָיְתָה אֹרֶה וְשִׁמְחָה וְשֵׁשׁ וַיְקַר", ודרשו חז"ל (מגילה טו:) 'אורה' - זו תורה, 'ושמחה' - זה יום טוב, 'וששון' - זו מילה, 'ויקר' - אלו תפילין, והקושיא ידועה שאם הכוונה למצוות אלו הוה ליה למיכתב להדיא 'ליהודים היתה תורה ויום טוב וברית מילה ותפילין'. אלא התירוץ הוא שהכתוב רוצה להעלות על

הכל לטובה

ב"ה יום א' לסדר ויקרא כ"ד אדר תשל"א פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

עובדי ה' גאונים וצדיקים ולמה נרצחו ונשרפו במיתות שונות ומשונות, והשיבו לו משמיא שכל אלו היו נשמות מדור של ימי בית ראשון, והיו אלו שעבדו או עבודה זרה. ועכשיו נשרפו על קידוש השם, ואלו שלא עבדו אלא שנהגו מאחרים שעבדו עבודה זרה, הללו נענשו מהצער הגדול שבניהם ובנותיהם וקרוביהם שעבדו ע"ז נהרגו ונשרפו או בפוגרומים. ואילו אלו שלא עבדו ולא נהגו מאחרים שעבדו ע"ז, ניצלו הם ומשפחתם, ע"כ מהשאלה והתשובה של המהר"ש מאוסטרופוליא ז"ע.

אולם על השמד ברוחניות שנעשה בעולם ובארץ ישראל בימים אלו - על זה אין לנו שום תירוץ. כי אם אמונה שלימה בהשי"ת אפילו שאין אנו מבינים על מאות אלפים ורבבות נפשות מישראל - מה פשעו ומה חטאו שעוקרים אותם מאביהם שבשמים וזורקים אותם לשאול תחתיות.

אבל רבינו הק' כבר אמר שעל ידי אמונה עוברים על הכל, ואין אנו צריכים להבין שום דבר כי אם לעשות רצונו ית"ש בתמימות ובפשטות, עד תמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים במהרה בקרוב.

מה שכתבת בענין שידוך, הכלל הוא בזה להשתדל הרבה, ולהיות קר ומתון הרבה, וכל מה שאתה משתדל יותר - תהיה קר ומתון יותר. והכלל בזה, מתון מתון, כי אין אנו יודעים לגמרי היכן הוא המול וההצלחה, וכל שידוך שלא יתהווה - ידוע תדע "או פון דעם, וועסטו שוין קיינמאל נישט ליידין" [ממנו כבר לא תדע סבל לעולם], וסוף כל סוף תראה שהשם יתברך איז גערעכט [שהצדק עם הקב"ה] והכל היה לטובתך, שתגיע להצלחתך האמיתית.

יעקב מאיר שכטער

השנה בפורים היה שמח מאד אצלינו. ומה שנחסר מהשמחה מחמת שפורים דמוקפים חל אז בעש"ק - נתמלא על ידי שנפרץ מעגל חדש ומחול של שמחה גדולה ועצומה בעת קבלת שבת באמירת 'בואי כלה', ורקדו כולם יחד בבית מדרשינו במשך יותר מחצי שעה, עד שמרוב שמחה לקחו את רבי מעכאלע (דארפמן) ברסלבער חסיד שבא באותו היום מרוסיה, והרכיבוהו על הכתפיים ורקדו אתו בשמחה ועוז.

הברסלבער הזה, הוא חתנו של רבי נתן שטערנהארץ (בנו של הרה"ק ר' אברהם סופר שטערנהארץ זצ"ל) ועד בואו ארצה היה הוא מעמודי התווך של המנין באומן בראש השנה. רבי מיכל זה הוא בן תורה ובר דעת בעבודת השם - סיפר לפני הקהל, שטרם שיצא מרוסיה נבקע לו גיד ברגלו, והיו לו יסורים גדולים שהחלישו את כל גופו, אבל נסע במסירות נפש על ציונו של זקנו מוהר"ת ז"ע בעיר ברסלב, ונתרפא לו החצי, ועל ציון רביה"ק נתרפא לו לגמרי, למעלה מדרך הטבע, ויהי לפלא.

השי"ת ירחם על שארית ישראל הבאים מרוסיה, שנפלים מגלות לגלות, מקאמאניסטען לציוניסטען, שמושרד הקליטה של המדינה הוא מקור של העברה על הדת, שלוקחים את בני הגולה ומשלחין אותם לקיבוצים ולמושבות של חפשים, ללא תורה וללא יהדות בכלל רח"ל.

ואמרת: היום, שעל הגלות של הצורך היטלער ימ"ש יש תירוץ של סוד הגלגול, ומי יבא בסוד עליון כזה. גם ידוע שהגה"ק רבי שמשון מאוסטרופוליא עשה שאלה לשמים, על מה ולמה קרה אסונות כה קשים של הריגות רציחות ופוגרומים לקהילות קדושות של ישראל, והיו ביניהם תלמידי חכמים מופלגים,

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

העיקר הוא הדיבור

ישראל אם יש לו לחזור ולקדש את האשה, היות שלא היתה כוונתו ראויה בעת אמירת ה'הרי את מקדשת לי'. אמר לו אותו אדם גדול: אין לך לחשוש כלל מהרהורי לבך, כי גם אם היית מכיין בשעת הקידושין לה'רי את מגורשת' לא היה מעלה ולא מוריד, ומאחר שהוצאת בפ"ק 'הרי את מקודשת', הרי היא אשת איש מן התורה ללא כחל וללא סרק.

על כן אל תסתכל על מחשבתך אם הוא דערביי [רצונית] או לא, אלא למוד לשונך לדבר דיבורים טובים, יש לנו ב"ה רכוש רב מה לדבר לה' ולתורתו, ולפי זה תקבע מצבך בעולם הזה ובבא.

פסקינן 'דברים שבלב אינם דברים', והכל הולך אחר הפה, על כן בודאי יש להרגיל לשונך לדבר דיבורים טובים, כי הוא הקובע.

עובדא שמעתי על חתן אחד שבטרם כניסתו לחופה חקר היטב מהו הגדרת קנין הקידושין שהוא עומד לעשות, ואכן כאשר אמר 'הרי את מקודשת לי כיוון את הגדרת הקידושין כפי מה שיצא לו מהסוגיא. אבל בימי השבע ברכות עיין שוב בסוגיא ואז נוכח לדעת שלא הבין כראוי את גדר הקידושין, וטעה בלימודו, וממילא יש לחוש לקידושיין.

הלה הלך לשאול אצל אחד מגדולי

"ותוסף אסתר" - כאשר ח"ו מתוספת ההסתרה - העצה היא "ותדבר לפני המלך!"